

истории, ругаятъ нѣкого, заканватъ се нѣкому, хиятъ се съ всичката си широта и добросърдечность и дребнитѣ рибчици, по две по три, падатъ въ зюмбюла.

Най-после стоката става достойна за продаване и я понася изъ града, нанизана на тънки върбови пръчици.

— Прѣсна риба!

— Чичо, ела, прѣсна ли е?

Дѣдо се вжси.

— Не е прѣсна. Лани я ловихъ.

Клиентката наднича въ зюмбюля и прави недоволен лице.

— Много е дребна.

Дѣдо затваря зюмбюля и обиденъ тръгва.

— Ако искашъ по-едра, иди въ Индустанъ. Тамъ продаватъ китове. — И като размахва своитѣ мотовили, той дига лице нагоре и пакъ извиква:

— Прѣсна рибица!

Жената се поразкаяла, види се, вика следъ него, но той не се обръща, а си мърмори:

— Други пжтъ да знаешъ, какво приказвашъ.

Много сме се смѣли на тази негова рибарска търговия. Когато се намираше въ града, обичаше да спи на одъра предъ градинката. Толкова бѣше примамливо това мѣсто, че и азъ понѣкога измолвахъ разрешение да спя при него. Една вечеръ ние лежимъ на одъра и се наслаждаваме отъ хубавата лѣтна нощъ. Разбира се, както всѣкога въ такива случаи, той ми разказваше приказки, които презъ есеннитѣ тихи вечери, като воденичаръ, е слушалъ отъ работницитѣ.

Една вечеръ, когато ми разказваше приказка, тъкмо на най-интересното мѣсто, той изведнажъ заспа и захърка. Мислѣхъ да го събудя, но той самъ се размърда и каза:

— Брей, изминалъ съмъ улицата, пкъ не съмъ извикалъ нито веднажъ! — и като пое дѣхъ, високо извика: